

Prevenција dječjeg suicidalnog ponašanja – iskustva iz školske prakse

MINDOLJEVIĆ DRAKULIĆ A.

UČITELJSKI FAKULTET SVEUČILIŠTA U ZAGREBU, ZAGREB, CROATIA

• KATEDRA ZA PSIHOLOGIJU

SAŽETAK:

Unazad nekoliko desetljeća sve su brojnija istraživanja u svijetu kojima se pokušava razumjeti, definirati i objasniti dječje i adolescentsko suicidalno ponašanje, posebice prepoznavanje presuicidalnih simptoma. S obzirom na predviđanja da će do 2020. godine u svijetu biti milijun i pol samoubojstava na godinu od kojih sve više (pre)adolescentnih, prevencija suicida je prioritetan zadatak javnog zdravstva i čitavog društva. Iskustva iz anglosaksonskih zemalja potvrđuju da postoji nekoliko načina primarne i sekundarne prevencije suicida u osnovnim i srednjim školama. Pritom, stručnjaci mentalnoga zdravlja za učinkovitu borbu protiv suicida i destigmatizaciju naglašavaju pravilno i dovoljno dugotrajno izvođenje takvih programa prevencije kao i njihovo sinergijsko, zajedničko djelovanje. Školsko okružje omogućava brojne načine prevencije suicida od kojih su najčešći: utvrđivanje/otkrivanje razine suicidalnog rizika učenika (grupnom uporabom standardiziranih dijagnostičkih mjernih instrumenata u razredima, primjenom individualnih razgovora i povezivanjem s obitelji učenika te ustanovama mentalnog zdravlja); psychoedukacija za različite subgrupe u školi (za učenike, roditelje, liječnike školske medicine i cjelokupno školsko osoblje); - obrazovanje i jačanje mreže tzv. vratara (engl. gatekeeper) educiranih neprofesionalaca (volontera) pomagača (školskih vršnjaka-tinejdžera i/ili odraslih pomagača (učitelja, nastavnika, pedagoga, psihologa); te kontinuirana uporaba treninga socijalnih vještina (vođenjem radionica aktivnog slušanja, asertivnosti, emocionalne pismenosti, rješavanja sukoba nenasilnim metodama i sl.). Iako dio stručnjaka pomagačkih profesija programe prevencije suicida u školama smatraju kontroverznom temom, ipak prevladava stajalište o važnosti implementacije (što konkretnijih) procedura u školske kurikulumne. Smatra se da bi tako institucionalizirane sveobuhvatne strategije prevencije pridonijele mobiliziranju i održavanju kontinuiteta pomaganja u školama, posebice brojnim učenicima s poteškoćama koji sami ne traže pomoć.

[HTTP://DX.DOI.ORG/10.17486/GYR.3.2095](http://dx.doi.org/10.17486/GYR.3.2095)